

Az árulásra nincs bocsánat

2024 április 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

3

Átlag: 3 (1 szavazat)

Mérték

Az árulókat mindig felhasználják, mindig eldobják, mindig lenézik. - Jurák Kata írása.

Árulás. Az egyik leggy?löletesebb, legmegvetettebb dolog. Árulók mindig vannak. Az árulókat mindig felhasználják, mindig eldobják, mindig lenézik. Az árulásra nincs bocsánat, és azt, aki bármilyen érdekb?l ezt megteszi, ki kell törölnöd az életedb?l. Düh, harag és indulat nélkül közöld vele, hogy mostantól megsz?nt létezni. Érezni fogja a szavaid súlyát még akkor is, ha látszólag mosolyog...mert azt még nem fogja fel, csak sejti, hogy az árúással a saját halálos ítéletét írta alá.

A Nagypéntek a keresztény hit szerint Jézus Krisztus kereszthalálának napja, amikor Jézus Krisztus elárulásáról és kivégzéséről emlékeznek meg, beleértve a h?tlen apostol, Júdás árulását is. Júdás története egyrészt lerágott csont: "árulkodó Júdás". **Túl sok mondanivaló nincs a kérdésről. Másrészt azonban Júdás egy nagy talány.** Jól ismerte Mestere szokásait. Bizonyára sikerül majd titokban elfogni. Ennek nagyon örültek a nagytanács tagjai. Végre véget vehetnek a gy?lölt názáreti Jézus m?ködésének! Júdás ezután visszatért a tanítványok közé. Azért tett így, nehogy gyanút ébresszen – nem gondolt arra, hogy Jézus mindent tud róla és galád tervéről –, de azért is, mert pontosan akarta tudni, mi a Mester terve, azért, hogy az övé sikerüljön. A szanhedrin két nappal húsvét előtt Kajafás főpap házában ülésezett. A tanács tagjai – főpapok, írástudók és a nép vénei – arról tanácskoztak, hogyan tudnák Jézust elfogni és megölni. Elhatározták, hogy ezt nem a páskaünnepen teszik. Tudták, hogy Jézust sokan prófétaként tisztelik, és elterjedt a városban Lázár feltámasztásának híre az ünnepre érkezett zarándokok közt is. Tehát veszélyes volt Jézust nyilvánosan elfogni. Júdás tudta, hogy a főpap és a farizeusok parancsot adtak ki, hogy aki ismeri Jézus tartózkodási helyét, jelentse a nagytanácsnak. Jelentkezett hát náluk. *(Márk és Máté szerint ez Jézus megkenetése után történt.)* Júdás megkérdezte a nagytanács tagjaitól: „Mit adnátok nekem, ha kezetekbe adnám ?t?” Harminc ezüstért kész volt Jézust a kezükbe adni.

Júdás és árulása a gondolkodó embernek gyakran vet fel kérdéseket. Egyrészt értetlenség van bennünk, másrészt valami szeretné az emberben újra és újra felmenteni Júdást... van abban valami nehezen befogadható, hogy egy ember neve azonossá lett az „áruló” szóval. Az esemény, amelyben Júdás pénzért cserébe elárulta Jézus Krisztust a főpapoknak és farizeusoknak, az egyik legismertebb és legmegosztóbb történet a kereszténységben. Júdás, aki a tizenkét apostol közé tartozott, ezzel a tetteivel végül Jézus elfogását és keresztre feszítését segítette elő.

Ez a történet sokak számára példázat a h?tlenségről, az árulásról és az emberi gyarlóságról. Megmutatja, hogy még a legközelebb álló emberek is képesek lehetnek árulásra és h?tlenségre, és hogy ezeknek a tetteknek súlyos következményei lehetnek. Júdás árulása örökre beírta nevét a történelembe a h?tlenség szinonimájaként.

Persze felmerül kérdésként, mi van, ha Júdás nem árulja el Jézust, hogyan történt volna meg halála, amely – az evangéliumok szerint – Isten akarata volt? Ha Jézusnak meg kellett halnia, valakinek el kellett árulnia. Ez esetben hogyan értsük az áruló felel?sségét, hiszen általa valósulhatott meg a megváltás nagy terve? A probléma, amellyel itt találkozunk, Isten mindenhatóságának és az ember felel?sségének a nagy kérdése. Így jelenik meg: ha Isten akarata valósul meg mindenben, ami a világban történik, az ember nem felel?s semmiért sem; lényegében csak bábú. Ha pedig az ember döntései meghatározzák a világ életét, menetét, hogyan érthetjük, hogy Isten mindenható szuverén Isten, és minden által az ? akarata valósul meg? Júdás csak bábú, és Isten eleve ?t választotta a rosszra? Vagy Jézus elbukott, mert egy ember árulása megváltoztatta a dolgok menetét? Lássuk meg, hogy éppen Jézus szavai mutatnak rá arra, hogy ez a dilemma hamis: „*Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.*” Igen, Jézusnak meg kellett halnia, de ez Júdást nem menti fel, felel?sségét nem csökkenti. **Visszafordulhatott volna Júdás, dönthetett volna másként, mint hogy elárulja Jézust? Igen!** János evangélista leírja, hogy Jézus egy falatot ad Júdásnak, akir?l tudja, hogy mire készül (Jn 13,26). Ez a barátság és szeretet gesztusa, ami – több kommentár szerint – az utolsó lehetőség felkínálása Júdásnak arra, hogy forduljon vissza az árulás útjáról. **Júdás azonban a sötétséget választja...**

Júdás árulása tanulságos történet arról, hogy még a legközelebb állók is képesek lehetnek h?tlenségre és árulásra. Az esemény emlékeztet minket arra, hogy fontos a h?ség és az odaadás, valamint az erkölcsi értékek és az igazságosság fontosságára.

Az Újszövetség tanúsága szerint virágvasárnapkor, de még mennybemenetele előtt is (ApCsel 1,6) a tanítványok Jézust politikai messiásként látták. Ha Júdás valóban szabadságharcos volt, érthető, miért csatlakozott a politikai messiásnak hitt Mester tanítványi köréhez. Bevonulását követően talán azt várta Júdás, hogy Jézus egy felkelést szervez, a lázadók élére áll, és visszaállítja az áhított független királyságot. Azonban ha megértette, hogy Jézusnak más tervei vannak, ? nem fegyverrel hirdet szabadságot, nagyot csalódhatott. De még nem volt semmi veszve. Jézust a nép messiásnak hiszi: ha a rómaiak kivégzik, az kell? felháborodást vált ki a nép körében, aki elveszítve egy újabb szeretett prófétáját talán fellázad. Ilyen megfontolásból árulhatja el ?t Júdás, aki azt akarja,

hogy Krisztus azzá a messiássá legyen mégis, akivé szerinte és a zélóták szerint válnia kell. Mindegy, mit is akart Jézus, halálával hozzájárulhat a szabadság kivívásához. **Júdás tragédiája ott bontakozik ki, hogy saját elképzelései szerint fel akarja használni Jézust.** ? nem olyan messiás, de a halála által még olyanná lehet a nép számára. Ez indíthatta Júdást, hogy kiszolgáltassa Mesterét a f?papoknak és az írástudóknak. **Ebben pedig egy olyan mintázat figyelhet? meg, ami azóta is kísért bennünket.** Ha nem engedjük Jézusnak, hogy az legyen, aki, hanem csak egy bizonyos szerepet osztunk neki, ott ismét élettelen lesz az a Jézus, akit annyira ünnepeztünk. Az igazi Jézust feláldozzuk és kiszolgáltatjuk elképzeléseinknek, hogy az életünk úgy m?ködjön, ahogy mi akarjuk.

Ez a gondolkodásmód a társadalom szintjén is jelen van: az egyház foglalkozzon csak a szegényekkel, legyen a szociális háttér biztosítója, de ne szóljon bele normatív módon a közélet alakításába. Vagy ha igen, csak úgy tegye, ahogy azt a lobbisták, a trendek képvisel?i, az influenszerek, vagy akár egy politikai rendszer akarja: csak azt és úgy mondja, ahogy az a XXI. században elfogadható. Ezek a kompromisszumok mind egyéni és mind közösségi szinten azok a júdáscsókok, amelyek Jézust újra és újra megfeszítik.

Az árulásra nincs mentség. Bár néha el?fordulhat, hogy valaki kísértésbe kerül, vagy rossz döntést hoz, **az árulás soha nem fogadható el.** Az árulás általában önz?ségb?l, a hatalomvágyból vagy a saját érdekekb?l fakad. Azonban fontos megérteni, hogy **az árulás mindig káros és következményekkel jár. Mert bár az árulást az emberek szerethetik, az árulókat mindig megvetik.**

Szerintem az egyik lehet? legnagyobb ütés, amit tudsz mérni egy másik emberen, az az, ha visszaélsz a bizalmával. Ez olyan érzés, mintha kést döfnél a szívébe. Azt hiszem, a "különösen kegyetlen módon elkövetett emberölést" leginkább arra lehetne érteni, amikor nem csupán visszaélsz a másik bizalmával, hanem cserben is hagyod, amikor szüksége lenne rád. Mert a bizalomvesztésb?l még csak a földre csuklik a másik, de ha otthagysz, hogy elvérezzen... szerintem az az igazi lélekgyilkosság.

Az árulás okozta sebek gyógyítása hosszú és fájdalmas folyamat lehet. A bizalom helyreállítása id?be telik, és egyes esetekben lehet, hogy soha nem lesz teljesen megoldva. Az ?szinteség, a lojalitás és a megbízhatóság mindannyiunkban fontos jellemvonások, amelyek segítenek megóvni és er?síteni a kapcsolatainkat. Az árulás mindig több kárt okoz, mint hasznot hoz, és soha nem éri meg azt a rövid távú el?nyt, amit azzal elérhetünk. Az igazság és az erkölcs mindig gy?zedelmeskedik az árulással szemben.

Júdás árulása több, mint egy bibliai narratíva; az emberi lélek sötét oldalainak és a b?n és megváltás örök ciklusának mélyreható elemzése. Ez a történet arra ösztönöz bennünket, hogy szembenézzünk saját gyengeségeinkkel, döntéseink következményeivel.

Érdeemes elgondolkodni azon is, hogy Júdás nem bírta elhordozni az árulás terhét és inkább a halált választotta. Vajon megérte elárulni az övéit...? Vajon mit érzett, amikor felismerte, milyen fájdalmat okozott annak, aki a legjobban szerette ?t? Nyilván szétfeszítette a b?ntudat, de már nem volt visszaút. **És talán ez az a momentum, amit érdemes megragadni Júdás tragédiájából: még ha els?ként hasznot is remélsz abból, hogy azokat árulod el, akik szeretnek, akik közül valónak mondtad magad hosszú évekig... az öröm, amit a 30 ezüstpérez okoz számodra, hamar elillan és örökre megpecsételi a sorsod.**

Jurák Kata - www.pestisracok.hu

Ajánló

